

ДОБРИ НЕМИРОВ

ОЧИ, КОИТО ГЛЕДАТ

chitanka.info

Дядо ми Стоян постепенно ослепяваше. Аз виждах как стъклата на очилата му ставаха все по-дебели. Ходи, където ходи, все при очиларя отива и го моли да му даде други стъкла. Очиларят даваше, но сам не вярваше, че ще му помогнат.

Един ден злото дойде и донесе пълен мрак за дядо. Той си легна добре, но на сутринта не побърза да стане от леглото. Мама отиде при него, побутна го по рамото и рече:

— Е хубаво де, вуйчо. Че стани де!

Той се поразмърда на леглото и промърмори:

— Чакай де... Какво си ме задърпала толкоз рано? Не видиш ли, че е още нощ?

— Каква нощ? Слънцето към пладне отива.

Тогава той сепнато дигна глава, опря се на лакът и бързо замига.

— Я гледай... Че как тъй? — И като въздъхна дълбоко, добави:

— Разбирам. Аз вече съм ослепял съвсем. — И твърд и спокоен, какъвто си беше всякога, дядо седна на леглото си, намери кутията с тютюна и запуши.

— Свърши се... Нищо... Тъй било писано...

Рунтавият Мурджо, който не се делеше от дядо, довтаса отнякъде и започна да му лиже ръцете и да му се радва. Дядо ми го прегърна и натисна бузата си на челото му. Така той незабелязано избърса сълзата си.

— Хайде сега, Мурджо, ти вече да ме водиш — пошегува се той през затаена мъка.

Мракът много тежеше. Дядо не преставаше да се бори с него, като диреше разни билки, правеше разни лекове и все опитваше дали не вижда поне мъничко.

Горкият дядо, стана безпомощен като дете.

Еднажд, както седяхме на софрата, той ни разправи един свой сън:

— Яви ми се — рече той, — един старец и ми каза: „Ще идеш заедно с внучето си на хаджи Геновата чешма и още преди слънце да грее, ще си измиеш очите. Щом направиш това, ще прогледнеш.“

Разбира се, никой не му повярва, но все пак наредихме да ни събудят рано сутринта.

Хаджи Геновата чешма се намираше сред лозята под една гола, полускалиста могилка. Ние потеглихме нататък доста бодри. Дядо беше приказлив и постоянно разправяше нещо весело. Мурджо

подскачаше и лаеше около нас, а аз непрекъснато се питах — ще се събудне ли сънят на дяда, или не. И вярвах, и не вярвах.

— Сега не сме ли към Алибеговия къшк? — попита дядо, като застана сред пътя.

— Минахме го.

— Ха, знам. Сега сме по баира. Ей-сега, като излезем горе, ще се види чак до Държавния чифлик. Какви гори има там, брей! Върховете им допират до небето.

Изкачихме се на билото и тръгнахме по равния път.

— Да бързаме, Дочко, да не вземе да изгрее слънцето!

— Не бой се, дядо! Слънцето е още далеч.

Наистина ние навреме стигнахме до чешмата, и дядо навреме се изми. Ала не прогледна! Страшна мъка се изписа на лицето му.

Като се дръпнахме от чучура, изкачихме се на баирчето и седнахме. Дядо дълго мълча. Беше мрачен, измъчен, като болен.

— То се разбра — рече той тихо, че писаното не се разваля. Така поискал бог и не струва да се отива против волята му. Добре. Сега, Дочко, остава да ми казваш какво виждаш, та през твоите очи да виждам и аз.

— Добре, дядо!

— Ха разказвай ми сега. Нали вече е видело?

— Да, видело е, дядо. Ето хи, там е лозето на Маринкови.

— Ха, виждам... Колибката все тъй ли е развалена?

— Не, поправена е, има нова тръстика на покрива.

— Ха, добре, добре. Ами какво се чува там по пътя долу?

— Каруца препуска.

— Чия ли каруца ще е? Аха, знам. Тя е на Гецо Кираджията. Ритлите ѝ пеят, когато препуска. — Той издаде лице напред и добави:

— Какъв хубав ветрец подухва! Мирише на грозде, на бурен, на стара коприва.

И дядо гледаше как природата наоколо му оживява. Той говореше за лозята на наши познати, за горичката, която се простира по пътя, за чифлика, за дерето, гдето се въдели много пепелянки... Сега той виждаше всичко, всичко до най-малки дреболии.

— Ето, дядо, слънцето! — извиках аз, като посочих на изток. — Не е още изгряло, но иде... приближава.

— Тъй, тъй, Дочко... Виждам, как да не виждам. Небето над Тотювия кладенец е зачервено, и слънцето аха-аха ще се покаже. — Той дигна ръка и я протегна към изток. Лицето му сияеше.

— Ето, Дочко... Слънчо... Бае ти Слънчо се вече показва... Ето, свети, свети като пожар... — Дядо се радваше като дете.

Да, слънцето се показва, но аз вече разбрах, че дядо виждаше не с очите си, а с душата си, която неочаквано просветна.

— Ще виждам, Дочко, само ако ти ме водиш понякога по тия места и ми разказваш. Нека бог запази твоите очички, та покрай тях и аз да виждам нещо!

Когато слънцето припече и ние потеглихме назад, дядо се връщаше с една светла вяра, която за пръв път днес засия в душата му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.